

[Carlsen-Skiødt.]

meget bestemt, at det er praktiseret, at den Lov, vi vedtager her, ikke indeholder andet end det, som er gængs i Øjeblikket, eller saadant noget lignende. Jeg vil meget gerne have Svar herpaa, for det forekommer mig, at der her aabnes et Perspektiv, som ingen kan se til Bunds i. Jeg ser ganske bort fra, om vedkommende har sagt ja eller nej, det betyder intet i denne Sammenhæng.

Hvad angaar § 2; maa man jo forudsætte, da der her er Tale om Tvang, ikke om noget Frivillighedsprincip, at den vil have større Betydning end § 1. § 2 omhandler dem, der er indlagt til Forsorg paa Anstalter eller efter Fattiglovens § 61. Men saa alle de andre? Hvad kan det nytte, at man stopper een Smittekilde, hvis ti andre staar aabne? Saa var der meget mere Logik i det Ændringsforslag, som det ærede Medlem Hr. Niels Petersen og det ærede Medlem Hr. Pinstrup havde stillet til anden Behandling. De sagde deri: Det skal ikke blot være dem paa Anstalterne, denne lille afgrænsede Gruppe, som for øvrigt er den mindst farlige, fordi den er indespærret, nej, det skal netop være dem, der er mest farlige, dem, der lever i de private Hjem, her maa det offentlige af Hensyn til Samfundets Vel have Lov til at gribe ind. Jeg forstaa saa godt, at Flertallet veg tilbage for dette Skridt i første Omgang, men hvad vil der saa ske i næste Omgang eller tredje eller fjerde?

Mennesker, som er typisk degenererede eller af andre Grunde ikke har Herredømme over sig selv, er det nødvendigt at indspærre, det maa Samfundet kræve, men det forekommer mig, at andre Veje er der ikke at gaa i et kultiveret Samfund som det danske. Nu begynder vi altsaa paa det sædelige Omraade. Men hvad vilde man sige, naar der en Dag mødte Kleptomane op hos Justitsministeren og udtalte Ønske om at komme af med deres Hænder, for det var dem, der hjalp dem til at stjæle, og man nedsatte en Kommission. Man smiler over det i Øjeblikket og viger tilbage og siger: Det ligger dog saa langt borte. Ja, ligger det saa langt borte? Det er den Legemsdel, der er de Menneskers Fortræd, som de ønsker fjernet; det er det, det drejer sig om paa det kønslige Omraade, og overfor dem, der lider af Tyvemani.

I Dag synes man, det er en urimelig Tanke, men er man inde paa den Vej, hvorfor skulde disse stakkels Mennesker saa ikke kunne faa deres Hænder bort og blive fri for den Last, som nedsætter dem i Menneskenes Omdømme og er en Plage for dem selv o. s. v.? Man stejler i Dag, men man er inde paa Vejen, hvis man gør det Skridt, som er anvist i det foreliggende Lovforslag.

Og hvad vil der saa opnaas? Det er ikke Racehygiejne, siger man. Det Ord har ikke god Klang i Dag. Heller ikke Raceforbedring; det Ord vil man nødig lade det gaa ind under, skønt der har været Talsmænd for det i alt Fald udenfor denne Sal. Nej, man vil forhindre, at der fødes aandsvage og degenererede Børn til Verden til Ulykke for sig selv og Samfundet, og det ser meget tiltalende og bestikkende ud.

Hvad vil saa Loven betyde paa dette Omraade? Man gør Indgreb paa dem, der er paa Anstalter, der ikke er særlig farlige, men alle de, der er udenfor, kan fortsætte. Og hvad vil man gøre ved Drankeres Børn? Hvis man nu faar Drankerkjæmper og Drankeranstalter, vil man kunne faa en lang Liste over Børn af Drankere, som i høj Grad er mærkede af Faderens Tilstand, degenererede; sindssyge og aandsvage og meget andet. Hvad vil man gøre ved disse Børn? Og hvad saa med dem, som er mærkede af Kønssygdomme? Det er ingen Hemmelighed, at ogsaa disse Børn i mangfoldige Tilfælde bliver aandeligt mærkede af Forældrenes Sygdom, og naar nu Statistikken oplyser, at i store Byer og større Byer er Antallet af dem, der er mærket af Kønssygdomme, op imod en Trediedel af Befolkningen, spørger jeg: Hvor vil man standse? Vil man medtage, om ikke i denne Omgang, saa dog senere, alle disse degenererede Mennesker, som sætter degenererede Børn i Verden?

Er man ikke her inde paa et Omraade, hvor man maa sige: Her er det ganske umuligt at lovgive? Jeg kunde ogsaa i denne Forbindelse have Lyst til at spørge: Hvor højt vil man saa gaa op i Samfundet? Det er ogsaa en Fare, at man lettere anvender Loven nedad i Samfundet end opad, og Faren ved disse Forhold er ikke mindre, maaske snarere større, paa visse Omraader opad i Samfundet.

Ud fra disse Betragtninger maa jeg stemme imod Lovforslaget og anbefale ærede Medlemmer at stemme mod det;